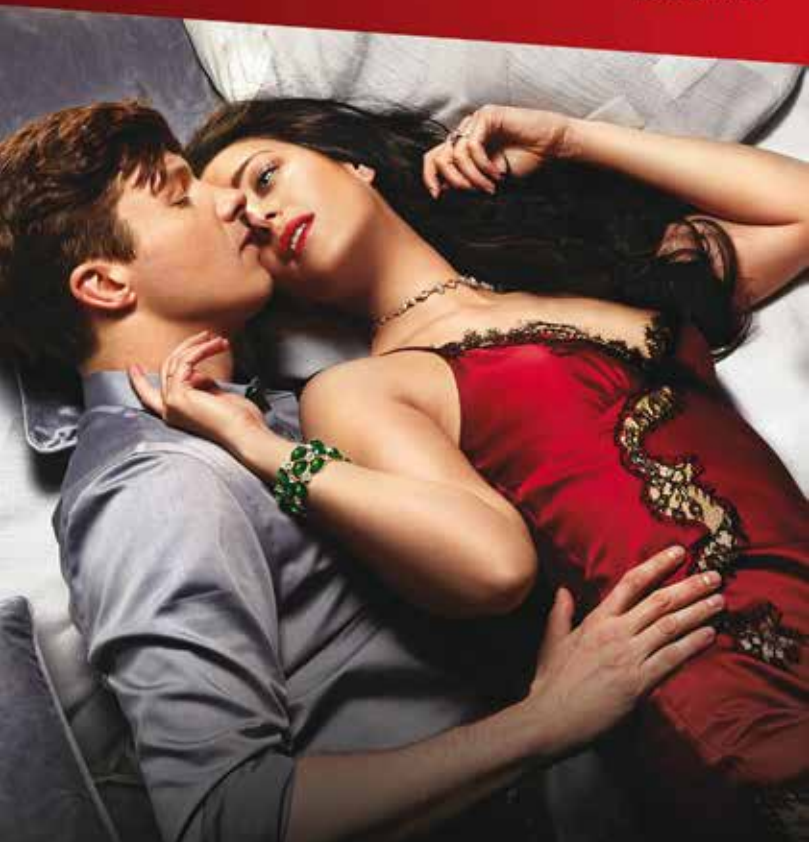


DESIRE®



Dani Wadeová  
Aférka s dědičkou

 HARLEQUIN®

DANI WADEOVÁ

AFÉRKA S DĚDIČKOU

PŘEKLAD

*PETR KOVÁCS*

*Milá čtenářko,*

*všechny mé únorové příběhy Vás zavedou do společnosti horních deseti tisíc. Vy již dobře víte, že ani těmto bohatým lidem se nevyhýbají problémy včetně těch srdečních. Takže můžete sledovat, jak se nenasytí příbuzní snaží zdiskreditovat nádhernou Trinity a připravit ji o miliardové dědictví v povídce Aférka s dědičkou. V příběhu Hráč bez pravidel znovu zavítáte na ranč Mesa Falls, kde své vyšetřování vede po všech stránkách mimořádná vyšetřovatelka April. V romanci Zakázaný polibek je opravdu ten inkriminovaný polibek spouštěčem laviny událostí, které nevyhnutelně vedou k odhalení dávné náklonnosti Taylor k jednomu z bratrů Knoxových. Není to ale ten, se kterým si ji všichni spojují...*

*Užijte si tedy nejen romantiku, ale i nečekaná překvapení a nespoutanou vášně!*

*S láskou*

*Váš Harlequin*

**Dani Wadeová**

# **AFÉRKA S DĚDIČKOU**



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk  
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž  
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney  
Tokio • Toronto • Varšava

*Název originálu:*  
Entangled with the Heiress

*První vydání:*  
Harlequin Books, 2020

*Překlad:*  
Petr Kovács

*Odpovědný redaktor:*  
Bohdana Hythová

© 2020 by Katherine Worsham  
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,  
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla  
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se  
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž  
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na  
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je  
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno  
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.  
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.  
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

**ISBN 978-83-276-5632-2 (EPUB)**  
**ISBN 978-83-276-5633-9 (MOBI)**  
**ISBN 978-83-276-5634-6 (PDF)**

## PRVNÍ KAPITOLA

Trinity Hyattová kráčela dlouhou chodbou muzea a připadala si jako malá holčička, která se potají snaží vyklouznout z domu. Našlapovala co nejtišeji, aby její kroky nevydávaly na kamenné dlažbě ani tu nejmenší ozvěnu, jako by ji snad dostatečně nepřehlušoval lomoz gala večera v západním křídle.

Potřebovala si na okamžik oddychnout, zbavit se alespoň na chvíli všech podezíravých pohledů a nevyslovených otázek.

Její myšlenky se přesto vracely k prvnímu titulku, který ráno po spuštění počítače na internetu spatřila.

**Podezřelý sňatek ohrožuje pracovní místa v regionu**

*Zatracená blogerka...* Maminka jí celé dětství vštěpovala, že klení a vulgární jazyk jsou pouze pro nevzdělané, ale Trinity již poznala, že život dospělých někdy vyžaduje i mnohem hrubší jazyk, kterým by vyjádřili své rozpoložení. Snad jí to maminka alespoň protentokrát odpustí. Jinou možnost, jak si ulevit, ale nemá.

Uvědomuje si vůbec ta anonymní sloupkačka, pokud je to tedy žena, jak moc svými slovy ubližuje? Nemluvě o fotografii z pohřbu, kterou svůj článek doprovodila. Cožpak na ní nevidí, jak je zdrcená žalem? Proč nemohla napsat, že její slzy jsou upřímné?

Potlačila bolestné vzpomínky a pokusila se soustředit na podmaňující krásu svého nejoblíbenějšího místa v celém New Orleansu. Vybavila si, jak ji maminka držela za ruku, když spolu do muzea každou sobotu chodily, protože vstupné bylo zdarma. Jezdily sem autobusem, aby si užily muzejní klid, prohlížely si krásné sochy a obrazy, které k nim promlouvaly, i když se v umění vlastně vůbec nevyznaly. Prostě jenom vnímaly jejich krásu a byly rády, že se na pár hodin zbavily věčně křičícího táty.

Později se tu s ní po nekonečně dlouhých chodbách procházel i Michael a vyprávěl jí příběhy umělců i jednotlivých exponátů, které kolem sebe viděli.

Nyní už ani jeden z nich není na živu, a Trinity na ně nepřestane nikdy vzpomínat. Prozatím svůj nekonečný žal uzavřela uvnitř, protože Michael jí po sobě zanechal poslání, které musí dokončit. A přesně to udělá. Vrátil se do sálu s hlavou vztyčenou a bude pokračovat v tom, na čem on tak usilovně a neúnavně pracoval.

Teď však potřebuje alespoň chvíli klidu. Čas jenom sama pro sebe.

Hlavou jí přesto probleskla vzpomínka na Michaela a s ní i bodavý pocit viny. Michael Hyatt byl o deset let starší než ona a nebyl pouze její manžel, ale též dlouholetý přítel a mentor. Manželé byli sotva deset dní. Ještě si na svůj nový stav nestačila ani zvyknout, a už je z ní vdova. Bylo těžké smířit se a tím, že už tady najednou není, ale nehoda jeho soukromého virtuálního ji ho před šesti týdny jednoduše vzala.

Bolest, která zůstala, na ni ve dne v noci dotírala a nebylo před ní úniku.

Zastavila se před sto let starým obrazem vesničanky držící v náručí malého syna. Tohle byla další část jejího života, kterou teď nechtěla řešit. Děti. Tak moc po nich toužila...

„Vypadá šťastně, že? Klidně a vyrovnaně, i když musela mít hodně těžký život.“

Hlas, který jako by opakoval její pocity a myšlenky, když si obraz již tolikrát předtím prohlížela, jí překvapil. Otočila se, udivená, že neslyšela nikoho přicházet. Muž, jenž se tu jako z čistého nebe zjevil, jí doslova vyrazil dech.

V černých vlasech měl první, předčasné pramínky šedin a šedé měl i panenky očí. Působil dostatečně distingovaně, aby se do elegantního prostoru starého muzea hodil, ale přesto mu chybělo to pověstné *něco* člověka, který se celý život pohybuje v té nejvyšší společnosti, protože přesně takoví lidé se tu dnes na gala večeru sešli. Vedle jeho statné postavy si připadala náhle malá, i když sama byla nadprůměrně vysoká. Jeho smoking jen stěží zakrýval vypracované svaly, které se pod ním rýsovaly.

Sklouzl pohledem k její tváři a ona si nenápadně setřela slzu, která jí skanula z očí. Předstíral, že si ničeho nevšiml.

Pohled na něj ji fascinoval víc než pohled na obraz. Nedokázala od něj odtrhnout oči, a když se jí to s ruměncem ve tváři konečně podařilo, přikývla a souhlasila s jeho názorem. „Ano, přesně tohle jsem si vždycky říkala.“

Tváří se mu na kratičký okamžik mihl překvapený výraz. Lehce při něm pozvedl své temné obočí, ale všechno se to odehrálo tak rychle, že si tím vůbec nebyla jistá.

Zato se jí kdesi v koutku mysli vynořilo podezření. Co když je to reportér, co když ji sleduje, a stejně jako jeho kolegové, kteří ji dnem i nocí pronásledují, touží po další senzaci a lži, kterou by mohl zveřejnit?

Novináři, kteří si o ní zjistili, že pochází z chudé, silně věřící venkovské rodiny, bývali hodně překvapeni, když zjistili, jak kultivovaně a inteligentně se



dokáže vyjadřovat. Už si ji koneckonců zařadili do kategorie peněz chtivých zlatokopek, které se vynořily odkudsi ze Zapadákova jenom proto, aby se zmocnily nesmírného bohatství rodiny Hyattů. Alespoň tak se jí Michaelova rodina pokusila celému světu vykreslit.

A jejich příběh, probíraný všemi novináři v zemi, se tak dobře prodával. Pravda nikoho z nich nezajímala. Tak jako je nezajímala ona a její skutečný život.

Výraz, který v jeho obličeji zahlédla, nebo se alespoň domnívala, že ho zahlédla, zmizel rychleji, než stačila pohnout víčky, a Trinity si v duchu položila otázku, jestli už není trochu paranoidní. Místo toho nyní přejížděl očima po jejích safírově modrých šatech, které jí Michael jako jedny z mála sám vybral. Paranoiu vystřídala horkost, která se jí rozlévala po celém těle.

„Potřebovala sis trochu vydechnout?“ zeptal se tiše.

I když si uvědomovala, že se zcela jistě snaží pouze o obyčejnou, společenskou konverzaci, vyděsilo ji, jak přesně se jeho otázka shoduje s jejími pocity. „Tyhle akce jsou někdy trochu náročné.“

„Naprostý souhlas. Také se na nich dusím.“

Proboha živého. Jeho široký úsměv ji vykolejil rozhodně víc, než by měl.

Naštěstí si ji konečně přestal prohlížet a pohlédl na soubor dvanácti krajinek lemujících stěny rotundy, v níž se nalézali. „Tohle není jenom krásné, je to přímo ohromující. Nádherné,“ pronesl hlubokým hlasem, který v ní stejně hluboce rezonoval.

Co se to s ní dnes večer děje? Nechápala to.

„Ty jsi tady ještě nikdy nebyl?“ zajímala se, aby vyplnila ticho, které nastalo.

„Vlastně ano. A stejně tak i v New Orleansu.“ Naťhl k ní ruku. „Jsem Rhett Butler. Těší mě.“

Trinity vykulila oči. „To myslíš vážně?“

„Ne,“ odvětil pobaveně a na tváři se mu rozsvítil další pěti set wattový úsměv. „Ve skutečnosti se jmenuju Rhett Brannon. Ale když už jsem tady na Jihu...“

„Už jsem si říkala, že tvoji rodiče měli poněkud svérázný smysl pro humor.“ Ne že by mu jeho charisma a dokonalá vizáž bránili dělat známé postavě z filmu dvojníka.

Cosi uvnitř ji varovalo, aby na něj nebyla přehnaně milá. Jeho natažená ruka jí připomněla hada. Neznámý Rhett Brannon by mohl být stejně nebezpečný. Probouzel v ní podivnou směsici pocitů fascinace a podezíravosti. Ve hře, k níž ji vyzýval, si nemůže dovolit jediný chybný krok.

Přijala jeho ruku. „Já jsem Trinity. Trinity... Hyattová.“

Její kratičké zaváhání přišlo téměř automaticky. Dokonce i po dvou měsících měla problém zvyknout si na změnu svého příjmení. Nic jiného jí ale nezbyvá. Stala se Michaelovou ženou a jako taková musí nyní i vystupovat. Michael na ni spoléhal. Jeho nadace na ni spoléhá. Musí udělat to, co by od ní žádal.

„Tak Trinity?“ zopakoval po ní pobaveně, ale nezdálo se, že by mu její jméno cokoli říkalo. Opravdu neví, kdo je, nebo je jenom tak dobrý herec? „To je rozhodně také zajímavé jméno.“

Definitivně, souhlasila v duchu. „Moji rodiče byli docela zbožní,“ pousmála se a zadívala se do jeho opojných očí. „Říkal jsi, že jsi v New Orleansu poprvé. Co tě sem přivádí?“ zeptala se.

„Obchod. A přímo sem mě přivedli moji obchodní partneři.“

„To je od nich velkorysé.“

Jeho zamručení si mohla vykládat jako souhlas,

ale z tónu hlasu si nebyla jistá, zdali v něm neslyší spíš ironii a skepsi.

„Jsi tady s manželem?“

Téměř v šoku sebou trhla, než si uvědomila, že se dívá na zlatý prstýnek, který měla na prstě, zdobený překrásnými, zářivými diamanty. „Ne,“ zamumlala. „Jsem vdova.“

Jak strašlivě to znělo. Michaelova žádost o ruku byla ve své podstatě obchodní návrh, při jeho obrovském bohatství, ovšem neskonale lákavý a výhodný, i když se z něj teď vyklubala největší výzva, jaké kdy musela čelit.

A nyní, když je na všechno sama, to bude ještě mnohem horší.

Naklonil hlavu do strany, jako by mu teprve nyní docházely potřebné souvislosti.

„Můj manžel... Michael Hyatt před několika týdny tragicky zahynul.“

Rhett pomalu přikývl. „Ano, o tom jsem slyšel. Je to moc smutné.“

Samozřejmě že o tom slyšel. Michael nebyl jenom její celoživotní přítel a zakladatel nadace, kterou pro něj řídila. Byl také mimořádně úspěšný podnikatel a stál v čele rozsáhlého obchodního impéria. Otázka byla, co ještě Rhett slyšel.

Jako by vycítil její odtažitost, Rhett se na chvíli odmlčel, ale nepřestával se jí dívat zpříma do očí. Před jeho pohledem nebylo úniku. „Upřímnou soustrast,“ pronesl měkce.

„Děkuju,“ odpověděla prostě a v duchu se modlila, aby nepokračoval v dalších otázkách.

„Není zač,“ usmál se nepatrně, ale i tento malý úsměv byl stejně odzbrojující.

Na okamžik si připadala jako ve snu, ve kterém by nebyla Michaelova vdova, o níž teď mluví celý New Orleans, ale úplně obyčejná žena, která by na ten nádherný úsměv mohla bez obav zareagovat.

Až na to, že skutečnost je jiná. V hlavě jí tikaly hodiny a odpočítávaly vteřiny, než zvědavci v sále zaregistrují, že se někam vypařila.

„Už se budu muset vrátit. Někdo by si mohl všimnout, že jsem zmizela.“ Obzvláště Michaelův strýc a teta. Ti bedlivě sledují každý její krok. Stejně jako tisk.

Všichni o ní píšou, jako by byla ta nejhladovější osoba pod sluncem, které nikdy nešlo o nic jiného než o Michaelovy peníze. Nikdo se ani nesnaží pochopit, proč své dědictví tolik brání. Byla to přece Michaelova vůle, jeho přání, aby pokračovala v jeho díle. A žaloba jeho strýce zpochybňující její nároky tohle všechno ohrožuje, a zároveň s tím i pracovní místa více než padesáti tisíc zaměstnanců po celém světě. Ne, teď nesmí ustoupit.

„Ale vždyť jsme se sotva poznali,“ namítl Rhett.

Trinity přidala do kroku, a i když si přizvedla šaty, zakopla, a tak rychle mávla rukou, aby získala zpátky ztracenou rovnováhu.

Z ničeho nic se ocitla v pevném sevření jeho svalnatých paží, v nebezpečné blízkosti horka a vůně, které z něj vyzařovaly. Ztuhla, ale její instinkty věděly zcela přesně, co musí udělat. Několikrát se zhluboka nadechla a nasála esenci jeho parfému i těla, a natrvalo si ji zapsala do paměti.

Vzápětí se dostavil pocit viny. Odstrčila ho, aby se vyprostila z jeho objetí, ale odmítl ji pustit, dokud nenabyde ztracenou rovnováhu.

„Nedělej to, prosím,“ vydechla a cítila, jak její strach z reakce vlastního těla na jeho blízkost stále roste. Zbláznit se do muže, o kterém zhola nic neví, je teď opravdu ta poslední věc, kterou v životě potřebuje. Horkost, kterou pociťovala v klíně, jí byla dostatečným varováním.

Podíval se na ni, jako by její protest nebral ani

v nejmenším na vědomí. „Měl jsem pocit, že na řeči ostatních moc nedáš.“

„Já?“ otázala se překvapeně.

Ukázal na místo na zdi, kterého by se nutně musela dotknout, pokud by ji pustil dřív, než by stála pevně na obou nohou. Místo těsně nad jejím nejoblíbenějším obrazem v rotundě. „Kdybys spadla na něj, spustila bys poplach a všichni ze sálu by vyběhli, aby se podívali, co se děje.“

A všichni by viděli, jak tady stojí v objetí s jiným mužem, pouhých šest týdnů po Michaelově pohřbu. Noviny by nad takovým skandálem jásalý nadšením. Takovou noční můru si ani nechtěla představit.

„Děkuju ti,“ zadrmlila a dívala se stranou, aby mu nemusela pohlédnout do očí.

Na takovou hru ovšem odmítl přistoupit. Natáhl k ní ruku a zvedl jí bradu. Zároveň jí přešel palcem po dolním rtu, až cítila, jak jí projíždí elektrizující vlna smyslnosti a míří dál podél páteře, ponechávajíc ji celou roztřesenou.

„Není zač,“ odpověděl tiše a najednou byl pryč.

„Takže vidím, že už jste se seznámil s naší malou zlatokopkou.“

Cosí v hlase Richarda Hyatta na Rhetta zapůsobilo stejně odpudivě, jako když někdo přejede nehem po tabuli. Musel se opravdu snažit, aby na sobě nedal nic znát. Otočil se a spatřil za sebou podsaditého muže s nepřehlédnutelným výrazem samolibosti a přesvědčení o vlastní důležitosti na odulé tváři. Jeho manželka stála vedle něj a byla pro změnu hubená jako lunt. Její tvrdý výraz zůstával neměnný, ať se s ní bavil o čemkoli.

Rhett si při nejlepší vůli nedokázal představit, jak se ta bledá, křehká a zranitelná žena, s níž se seznámil v rotundě muzea, mohla vdát do rodiny,

k níž patřili i tihle dva. Zároveň lépe než kdokoli jiný věděl, jak zavádějící může být vzhled i první dojem. Právě jeho schopnost proniknout pod povrch a odhalit zradu a podvod z něj učinily vyhledávaného mistra svého oboru. A obojí zažil víckrát, než by dokázal spočítat.

Trinity mu navzdory všem zkušenostem přišla jako upřímná, čestná a bezelstná, k tomu mu stačil jediný pohled do jejích velkých hnědých očí i emoce, které v nich zahlédl, když si myslela, že se nedívá. V její kráse byla až nezvyklá čistota, která ho přitahovala a vyzývala, aby hodil za hlavu svou obvyklou opatrnost a dal na své instinkty. Ty mu napovídaly, že Trinity byla skutečnou ženou Richardova synovce a nikoli jen vypočítavou potvorou, které šlo od samého počátku pouze o jeho majetek. A pak tu bylo i podivné chvění, které v její blízkosti pociťoval a které zcela jistě nebylo součástí jiných případů, které v minulosti vyšetřoval.

Vybavil si slzu, která jí kanula po tváři, když k ní poprvé přistoupil. Proč by plakala, když kolem nikdo jiný nebyl. Pokud by chtěla předstírat žal, mohla si své slzy nechat do sálu.

Nebo je opravdu tak dobrá herečka? Dokázala se lstí vetřít do Michaelovy postele i poslední vůle a nyní se těší z nečekané výhry, protože ani ona nemohla počítat s tím, že tak brzy ovdoví? Z toho, co mu o ní zatím řekli, je její navenek vystavovaná nevinnost jen jedna velká lež a přetvářka. A jeho úkolem je to dokázat.

Přesto všechno mu na tomto scénáři něco nesedělo. Jeho instinkty ho ještě nikdy nezklamaly, jakmile si na jejich základě vytvořil názor, dosud nikdy ho nemusel měnit. Pokud šlo o Trinity, byly jeho signály lehce zmatené, ale se svými pochybnostmi se novým klientům nemínil svěřovat. Každopádně měl silné

podezření, že Trinity není taková, jak se mu ji snaží vykreslit.

„Myslíte, že bylo rozumné scházet se zrovna dnes a tady?“ zeptal se a dopřál si krátký doušek whisky. Normálně při práci nepil, ale dnes potřeboval splynout s davem, což byla další vlastnost, v níž vynikal. Rozhlédl se kolem, ale Trinity nikde stále neviděl. Pokud by se již vrátila, nesměla při pohledu na to, jak se tu baví s Hyattovými pojmout ani to nejmenší podezření.

„Jde jen o kratičký rozhovor,“ objasňoval Richard a rozhlížel se kolem způsobem, který byl všechno jiné jen ne nenápadný, a nabídl mu svoji masitou ruku.

„Těší mě, že vás poznávám, pane Hyatte. A ano, s Trinity jsem se již před malou chvílí seznámil. Nemyslím si, že by tušila, kdo jsem.“

Richard se ušklíbl, ale Patricia si neodpustila jedovatou poznámku. „Tak jí to, prosím, neříkejte. To její takzvané manželství s naším synovcem nikdy neuznám. Nikdy.“

Ona možná ne, zákon však říkal něco zcela jiného, ale nebyla jeho starost tohle Patricii vysvětlovat.

„Setkání s ní proběhlo zcela bez problémů, pakliže budu v práci pokračovat, nepředpokládám žádné komplikace.“

Tváře Richarda a Patricie se spokojeně rozzářily, a i když se Rhettovi jejich nenasytná dychtivost po dědictví po zesnulém synovci ani trochu nelíbila, musel připustit, že jejich podezření má svůj reálný základ. Trinity Romerová se stala Trinity Hyattovou sotva týden předtím, než Michael tragicky zahynul, a rázem se z obyčejné asistentky v jedné z jeho dobročinných nadací stala velmi bohatou vdovou. Tuto skutečnost už její nová rodina napadla u soudu. Trinity mohla předložit pouze ručně psanou kopii závěti, ale její právní zástupce trval na tom, že oficiální

verzi dokumentu měl Michael v době neštěstí u sebe a že tedy shořela na cestě k Michaelovu advokátovi, kam s ní zrovna mířil.

*Taková náhoda.*

„Věděl jsem, že jste ten pravý, koho si na tu práci najít,“ vyjádřil se spokojeně Richard. „Naši mají přehled, koho nám doporučují. Odhaduji, že vám úplně roztaje pod rukama a do týdne vyklopí všechno, co potřebujeme vědět, a potom –“

„Možná ještě dřív,“ pronesla Patricia a přes okraj své sklenice se šampaňským hltala Rhetta velice výmluvným pohledem.

Rhett její výraz ignoroval. „Dostanete z ní pravdu, a my tak získáme důkazy pro napadení poslední vůle. Hlavně ať už je celá ta nechutná záležitost za námi.“

Rhett lehce přikývl. „Ale vezměte, prosím, na vědomí, že časový rámec vám nemohu nikterak zaručit, pane Hyatte.“

Richard ho poplácal po rameni. „Já vám absolutně věřím, mladý muži. A jak to tak vypadá, přidávají se k nám další a další.“

Rhett samozřejmě věděl, na co Richard naráží, ale přesto se zeptal. „Máte na mysli někoho konkrétního?“

„Jistou místní blogerku, která se o Trinity začala rovněž zajímat. Je známá tím, že na každého hází spoustu špíny. Nyní se zaměřila na Trinity, a to se nám náramně hodí,“ pokračoval Richard navýsost spokojeně. „Moji právníci vám na ni pošlou odkaz, ještě před zítřejší schůzkou.“

Rhett na sobě opět nedal nic znát. Samozřejmě že o nactiutrhačném sloupku věděl. Jako skutečný profesionál musí být důkladný a neponechávat nic náhodě. Blog *NOLINA tajemství a skandály* byl ve městě velmi oblíbený a četli ho po celém Jihu. A stránka